

още призори, младшията стана и дочу нѣкакви тежки стѣпки по пасбищата. Той трѣгна да види, що има, защото се сѣщаше, що селянитѣ правятъ прѣзъ нощта. Като повѣрвѣ малко, той съгледа нѣколко дѣца, какъ биятъ съ тояги една едра биволица, която, види се, не се боеше отъ англичанитѣ, та искаше да си попасе още малко. Всичкиятъ други добитѣкъ вече бѣше прибранъ въ оборитѣ, а само тая непокорна биволица продължава още да щипе трѣвата безъ да обръща внимание на тоягитѣ, каито и слагатъ по гърба биволарчетата.

Младшиятъ опѣна пушката къмъ дѣцата и имъ заповѣда да закарятъ биволицата прѣдъ палатката на господаря му. Англичанинътъ стана и видѣ биволицата заедно съ биволарчетата.

— Застрѣляй биволицата! изрева англичанинътъ.

Едно отъ биволарчета се хвърли върху врата ѝ и почна отчаяно да вика! милость! милость! милость! Едрата биволица безгрижно си щипѣше трѣвицата и съ кротки, меки очи изказваше, че нѣма защо да я гонятъ отъ пасбището. Младшиятъ не се рѣши да изпълни господарската си заповѣдъ, а безпокойно шаваше ту на една, ту на друга страна. Свирѣпниятъ англичанинъ грабна отъ младшия пушката, стрѣля върху биволицата. Сиромашкото животно колѣнчи и рухна на земята.

— Свършено изрѣва убийцата и отново напълни пушката.

Едно отъ дѣцата се хвърли върху англичанина, хвана го за врата и почна да се боричка съ него. Разярениятъ англичанинъ сполучи да откопчи рѣцѣтъ на дѣтето. Пушката грѣмна и биволарчето се трѣшна на трѣвата — куршумътъ го лучи право въ